

Universiteit
Leiden

The Netherlands

The crucible of war: Dutch and British military learning processes in and beyond southern Afghanistan

Vorm, M. van der

Citation

Vorm, M. van der. (2023, April 19). *The crucible of war: Dutch and British military learning processes in and beyond southern Afghanistan*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3594239>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3594239>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Samenvatting

Samenvatting

In de afgelopen twee decennia heeft het onderzoek naar hoe krijgsmachten zich aanpassen aan oorlogsomstandigheden een grote vlucht genomen. Deze academische belangstelling kan gedeeltelijk worden toegeschreven aan de grootschalige Westerse inspanningen in de counterinsurgency campagnes in Irak en Afghanistan. Tijdens deze conflicten werden de Westerse krijgsmachten aldaar geconfronteerd met hun gebrek aan relevante kennis en vaardigheden op het gebied van counterinsurgency. Hoewel deze krijgsmachten zich probeerden aan te passen tijdens de inzet in deze missies zijn er al signalen dat deze verworven kennis reeds wordt verdrongen om de capaciteiten op te bouwen voor conventionele oorlogvoering.

Vanuit een theoretisch perspectief is onderzoek naar hoe krijgsmachten leren tijdens inzet dan ook relevant maar incompleet. De cruciale aanvullende vraag is dan ook hoe lessen uit operaties worden geborgd in de context van een nieuw conflict of een veranderde strategische context. Worden opgedane lessen beschouwd als alleen toepasbaar in het afgelopen conflict? Leidt een veranderde strategische context tot verdere overpeinzingen of herwaardering van de verkregen kennis? Wat is de invloed van de nieuwe context op de implementatie van geleerde lessen?

Dit onderzoek bestudeert de Nederlandse en Britse campagnes in de Zuid-Afghaanse provincies Uruzgan en Helmand en de impact van deze ervaringen op de respectievelijke militaire organisaties. Binnen beide krijgsmachten worden deze missies in Afghanistan gezien als vormende ervaringen. Zoals eerder onderzoek laat zien hebben de Nederlandse en Britse defensieorganisaties grote inspanningen verricht om zich aan te passen aan de operationele uitdagingen in Afghanistan. Echter, in hoeverre deze lessen sindsdien zijn geborgd in de organisatie is op dit moment nog onzeker. Om hier inzicht in te krijgen is de centrale onderzoeksvraag van deze studie: *In hoeverre hebben de Nederlandse en Britse krijgsmachten geleerd van hun counterinsurgency operaties in Zuid-Afghanistan tussen 2006 en 2020?*

Dit onderzoek heeft zowel empirische als theoretische doelstellingen. Door de leerprocessen van de Nederlandse en Britse krijgsmachten te reconstrueren in relatie tot hun ervaringen in Uruzgan en Helmand kunnen we de blijvende effecten van deze lessen op de organisaties beoordelen. Daarnaast biedt dit onderzoek inzicht in hoeverre de zorgen terecht zijn dat Westerse krijgsmachten dergelijke kennis alweer aan het vergeten is. Voor de casestudies in hoofdstukken 4 en 5 is gebruik gemaakt van archieven, doctrine publicaties, formele evaluaties en beleidsdocumenten. Tevens zijn meer dan 100 militairen, ambtenaren en wetenschappers geïnterviewd die betrokken waren bij de Nederlandse en Britse campagnes in Zuid-Afghanistan.

De voornaamste theoretische bijdrage wordt geleverd door een synthese te maken tussen *organizational learning* theorie en de literatuur over militaire innovatie in hoofdstuk 2. In combinatie met het referentiekader gebaseerd op counterinsurgency voorschriften in hoofdstuk 3 ontstaat een theoretisch raamwerk waarmee de casestudies geanalyseerd kunnen worden.

Een van de voornaamste elementen van hoofdstuk 2 is het onderscheid tussen drie vormen van leren in relatie tot conflict: informele aanpassingen, formele aanpassingen en institutionaliseren na conflict. Hoewel deze vormen aan elkaar zijn gerelateerd kunnen zij aparte processen vertegenwoordigen. Daarbij is de relatie tussen leren tijdens operaties en het borgen van kennis door institutionaliseren nog relatief weinig onderzocht in de literatuur over militaire innovatie en adaptatie.

De discontinuïteit van leerprocessen tijdens en na conflict kan worden verklaard aan de hand van drie elementen uit de *organizational learning* literatuur. Een eerste element is de spanning tussen *exploitatie*, het verbeteren van kerncompetenties, en *exploratie*, het verwerven van geheel nieuwe competenties. Na het beëindigen van een missie of conflict kan de balans tussen deze zaken wijzigen. Een tweede element is het leren van projecten. In projecten en expeditie militaire operaties moeten mensen zich aanpassen aan nieuwe operationele uitdagingen. Na beëindiging van projecten of missies kan de overkoepelende organisatie deze ervaringen evalueren en bezien of deze bruikbaar zijn voor toekomstige uitdagingen. Het derde element betreft de rol van tijdelijke organisatieverbanden. Wanneer militaire eenheden worden ontplooid naar een missiegebied gebeurt dit vaak in tijdelijke, op maat gemaakte verbanden. Aan het eind van een missie, en vaak zelfs een rotatie, wordt dit tijdelijke verband ontbonden. Hiermee kan de opgedane kennis over samenwerking vervluchtigen. Bovendien zullen de onderdelen van dit verband zich in de regel weer gaan richten op de eigen specifieke taken.

Uiteindelijk is het antwoord op de centrale onderzoeksvraag dat leerprocessen in de Nederlandse en Britse krijgsmachten onevenwichtig en grotendeels tijdelijk van aard waren. Tijdens de missie werden tekortkomingen met betrekking tot counterinsurgency onderkend. Tot op zekere hoogte werd geprobeerd deze tekortkomingen te adresseren op eenheidsniveau. Wanneer een eenheid verantwoordelijk was voor een specifiek kennisdomein werkte dit in de regel goed. Op het niveau waarop de campagne werd vormgegeven waren leerprocessen problematischer. Bovendien bleken formele processen ongeschikt om tot snelle aanpassingen te komen. In de Britse landmacht werden formele leerprocessen uiteindelijk sterk verbeterd gedurende *Operation Entirety*. Echter had dit vooral effect op het oplossen van bepaalde tekortkomingen op tactisch niveau en niet op de strategische sturing van de campagne.

Daarnaast worstelden beide krijgsmachten met het vinden van de balans tussen aandacht voor de huidige missie en mogelijke toekomstige, meer conventionele opdrachten. Terwijl de lopende counterinsurgency operaties meer nadruk legden op *exploratie*, moest tegelijk de *exploitatie* van de kerncompetenties niet worden veronachtzaamd. Uiteraard is dit onderscheid tussen de capaciteiten niet absoluut. Toch leidden de drastische schommelingen in focus tot sterke verstoringen binnen de Nederlandse en Britse krijgsmachten. Na de beëindiging van de operaties in Zuid-Afghanistan bestond binnen beide organisaties de wens om de geleerde kennis te borgen. Dit werd echter gefrustreerd door financiële beperkingen en een herijking naar conventionele oorlogvoering. Hoewel er specifieke nieuwe capaciteiten werden ontwikkeld op basis van de ervaringen uit Afghanistan, gingen cruciale lessen van deze campagnes verloren.